

UZASADNIENIE

W dniu 15 grudnia 2015 roku do Sądu Okręgowego w Łodzi, IV Wydziału Karnego wpłynął wniosek pełnomocnika K. W. (1) w trybie art. 552 a § 1 k.p.k. o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwoty 6.000.000 (sześciu milionów złotych) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wyniku stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 19 stycznia 1994 roku do dnia 13 marca 1996 roku w sprawie Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi o sygn. akt IV K 699/14 (wniosek k. 2-9).

Na rozprawie w dniu 13 grudnia 2016 roku pełnomocnik K. W. (1) zmodyfikowała pisemny wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwoty 6.000.000 (sześciu milionów złotych) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Pełnomocnik wnioskodawcy oświadczyła, że wnioskowana kwota zadośćuczynienia dotyczy krzywd doznanych przez Wnioskodawcę w wyniku stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania w latach 1994-1996 i w 2000 roku (protokół rozprawy k. 112).

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 września 1993 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej dla Łodzi – Śródmieścia w Ł. wszczął dochodzenie w sprawie o przestępstwo z art. 205 d.k.k. (dowód: postanowienie k. 1 tom I. śledztwa akta sprawy IV K 699/14).

W dniu 5 listopada 1993 roku Prokurator wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutu z art. 201 d.k.k. K. W. (1) (dowód: postanowienie k. 183 tom I. śledztwa akta sprawy IV K 699/14).

Postanowieniem z dnia 15 listopada 1993 roku Prokurator zastosował wobec K. W. (1) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 7 dni od daty zatrzymania. Podstawą zastosowania wobec Wnioskodawcy izolacyjnego środka zapobiegawczego był art. 210 § 1 d.k.p.k. i art. 217 § 1 pkt 1 d.k.p.k. oraz art. 237 § 1 d.k.p.k. W uzasadnieniu postanowienia Prokurator wskazał, że K. W. (1) podejrzany jest o popełnienie przestępstwa z art. 201 d.k.k., a zebrany w sprawie materiał dowodowy dostatecznie uzasadnia, że dopuścił się on zarzucanego mu czynu. Środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania został zastosowany wobec K. W. (1) z powodu jego ukrywania się przed organami ścigania i braku możliwości ustalenia jego miejsca pobytu. W tym samym dniu Prokurator zarządził poszukiwanie K. W. (1) listem gończym (dowód: postanowienie k. 164 tom I. śledztwa akta sprawy IV K 699/14).

K. W. (1) został zatrzymany w dniu 18 stycznia 1994 roku o godzinie 10.50 w miejscu zamieszkania (dowód: protokół zatrzymania k. 174 tom I. śledztwa akta sprawy IV K 699/14).

W dniu 19 stycznia 1994 roku Prokurator ogłosił K. W. (1) postanowienie o przedstawieniu zarzutu i przesłuchał go w charakterze podejrzanego (dowód: postanowienie k. 183, protokół k. 184-188 tom I. śledztwa akta sprawy IV K 699/14).

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 1994 roku Prokurator zastosował wobec K. W. (1) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres od 18 stycznia 1994 roku do 18 kwietnia 1994 roku. Podstawą zastosowania wobec Wnioskodawcy izolacyjnego środka zapobiegawczego był art. 210 § 1 d.k.p.k. i art. 217 § 1 pkt 1, 2 i 4 d.k.p.k. W uzasadnieniu postanowienia Prokurator wskazał, że materiał dowodowy zebrany w sprawie dostatecznie uzasadnia, iż podejrzany popełnił zarzucane mu przestępstwo, którego stopień społecznego niebezpieczeństwa jest znaczny, a nadto zachodzi uzasadniona obawa, że będzie ukrywał się przed organami ścigania, nakłaniał do fałszywych zeznań i starał się w inny sposób utrudniać postępowanie karne. Izolacyjny środek zapobiegawczy następnie był przedłużany wobec Wnioskodawcy kolejnymi postanowieniami Sądu Wojewódzkiego w Łodzi i tak:

- z dnia 19 kwietnia 1994 roku do dnia 3 czerwca 1994 roku,
- z dnia 31 maja 1994 roku do dnia 3 września 1994 roku,
- z dnia 19 sierpnia 1994 roku do dnia 3 listopada 1994 roku,
- z dnia 28 października 1994 roku do dnia 18 grudnia 1994 roku

Sąd Wojewódzki w Łodzi przedłużał wobec K. W. (1) okres trwania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na podstawie art. 222 § 2 pkt 1 d.k.p.k. W uzasadnieniach postanowień Sąd Wojewódzki w Łodzi podnosił, że uprawdopodobnione zarzuty postawione podejrzanemu uzasadniają dalsze stosowanie wobec niego środka zapobiegawczego, zwracał także uwagę na to, że nie ustały przyczyny będące podstawą zastosowania środka zapobiegawczego oraz że w sprawie nie zachodzą okoliczności o których mowa w art. 218 d.k.p.k. W uzasadnieniach postanowień Sąd Wojewódzki w Łodzi powoływał się także na konieczność uzupełnienia materiału dowodowego poprzez przeprowadzanie kolejnych dowodów wskazanych we wnioskach Prokuratora o przedłużeniu czasu trwania tymczasowego aresztowania (dowód: postanowienie k. 189 tom I. śledztwa, k. 268 tom II. śledztwa, k. 365 tom II. śledztwa, k. 447 tom III. śledztwa, k. 481 tom III. śledztwa).

W dniu 17 marca 1994 roku Prokurator wydał postanowienie o uzupełnieniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów K. W. (1). Wnioskodawcy postawiono dodatkowy zarzut z art. 205 § 1 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. Postanowieniem z dnia 8 grudnia 1994 roku Prokurator wyłączył do odrębnego postępowania materiały dotyczące powyższego czynu (dowód: postanowienie k. 265 tom II. śledztwa, postanowienie k. 560 tom III. śledztwa akta sprawy IV K 699/14).

W dniu 24 czerwca 1994 roku Prokurator wydał drugie postanowienie o uzupełnieniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów K. W. (1). Wnioskodawcy postawiono kolejny zarzut z art. 205 § 1 d.k.k. w zw. z art. 58 k.k. (dowód: postanowienie k. 384 tom II. śledztwa akta sprawy IV K 699/14).

W toku śledztwa K. W. (1) został poddany badaniu sądowo – psychiatrycznemu. Z opinii biegłych psychiatrów wynikało, że K. W. (1) na wykazywał objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego. U wnioskodawcy stwierdzono sytuacyjną reakcję nerwicową o miernym nasileniu (dowód: opinia sądowo – psychiatryczna k. 515-518 tom III. śledztwa akta sprawy IV K 699/14).

W toku postępowania przygotowawczego K. W. (1) i jego obrońca składali liczne wnioski o uchylenie stosowanego wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i zażalenia na postanowienia o nieuwzględnieniu powyższych wniosków jak i na postanowienia o przedłużeniu dalszego stosowania tego środka zapobiegawczego (dowód: zażalenie k. 206, 250-251, k. 208-210, k. 439-440, k. 464, k. 466, k. 496, k. 531-534, k. 545; wniosek o uchylenie środka zapobiegawczego k. 234-235, k. 436 akta śledztwa akta sprawy IV K 699/14).

Na dzień 7 października 1994 roku K. W. (1) figurował w Rejestrze Karnym Ministerstwa Sprawiedliwości jako osoba nie notowania (dowód: dane o karalności k. 476 tom III śledztwa akta sprawy IV K 699/14)

W dniu 13 grudnia 1994 roku Prokurator wydał w sprawie postanowienie o zamknięciu śledztwa i skierował przeciwko K. W. (1) akt oskarżenia do Sądu Wojewódzkiego w Łodzi. K. W. (1) został oskarżony o popełnienie dwóch przestępstw z art. 201 d.k.k. oraz z art. 205 § 1 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. Akt oskarżenia wpłynął do Sądu Wojewódzkiego w Łodzi w dniu 15 grudnia 1994 roku. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt IV K 485/94 (dowód: postanowienie k. 571 akta sprawy IV K 699/14, akta sprawy IV K 699/14).

Postanowieniem z dnia 6 stycznia 1995 roku Sąd Wojewódzki w Łodzi połączył sprawę o sygn. akt IV K 429/94 prowadzoną przeciwko B. T. ze sprawą o sygn. akt IV K 485/94 do wspólnego rozpoznania. Sprawa prowadzona była pod sygn. akt IV K 429/94 (dowód: postanowienie k. 971 tom I. akta sprawy IV K 699/14).

W toku postępowania sądowego K. W. (1) i jego obrońca składali liczne wnioski o uchylenie stosowanego wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i zażalenia na postanowienia o nieuwzględnieniu

powyższych wniosków. W zażaleniach i wnioskach K. W. (1) podnosił, iż stosowanie wobec niego izolacyjnego środka zapobiegawczego powoduje wyjątkowo ciężkie skutki dla niego i jego rodziny. Stres i dodatkowe obciążenia związane z jego pobytem w izolacji penitencjarnej spowodowały pogorszenie się stanu zdrowia psychicznego jego żony, która w związku tym musi pozostawać pod opieką specjalistycznej poradni. Jego długotrwały areszt grozi rozerwaniem więzów rodzinnych, rozbiciem rodziny ze szkodą dla dzieci - ich psychiki, zdrowia i rozwoju. Nadto przebywając w areszcie nie może kontynuować swojej działalności gospodarczej i prowadzić działalności zarobkowej (dowód: wniosek k. 975-976, k. 1023, k. 1033, k. 1035, k. 1036-1037, k. 1114-1115, k. 1136, k. 1273, k. 1332-1333, k. 1355, k. 1391, k. 1446, k. 1476, k. 1503, k. 1509, k. 1556-1557, k. 1650; zażalenie k. 983-984, k. 1071-1072, k. 1076-1077, k. 1150, k. 1195-1196, k. 1202, k. 1222-1223, k. 1295-1296, k. 1573-1574, k. 1600-1601 akta sprawy IV K 699/14).

W sprawie o sygn. akt IV K 429/94 otwarcie przewodu sądowego nastąpiło w dniu 28 sierpnia 1995 roku (dowód: protokół k. 1366 tom II sądowy akta sprawy IV K 699/14).

W toku postępowania sądowego K. W. (1) został poddany obserwacji sądowo – psychiatrycznej gdyż biegli psychiatrzy nie byli w stanie wypowiedzieć się na temat jego stanu zdrowia psychicznego po jednorazowym badaniu. W pisemnej opinii biegli stwierdzili, że K. W. (1) nie wykazuje objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego. U wnioskodawcy stwierdzono natomiast sytuacyjny zespół przygnębiony nerwicowy. Biegli uznali, że stan zdrowia wnioskodawcy nie wymaga pobytu i leczenia w szpitalu psychiatrycznym (dowód: opinia k. 1630-1633).

Na rozprawie **w dniu 13 marca 1996 roku Sąd Wojewódzki w Łodzi zmienił stosowany wobec K. W. (1) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na dozór Policji** (dowód: protokół rozprawy k. 1658, tom III sądowy akta sprawy IV K 699/14).

Na kolejne terminy rozprawy K. W. (1) stawał się bądź usprawiedliwiał swoje niestawiennictwo zaświadczeniem lekarskim (dowód: protokoły k. 1693, k. 1704, 1777, 1769, k. 1795, k. 1808, k. 1817, k. 1824 akta sprawy IV K 699/14).

W sprawie o sygn. akt IV K 429/94 wyrok zapadł w dniu 30 kwietnia 1997 roku. W wyroku Sąd Wojewódzki w Łodzi uznał K. W. (1) za winnego popełnienia czynu z punktu I. aktu oskarżenia (tj. czynu z art. 201 d.k.k.) oraz uniewinnił go od popełnienia czynu z punktu II. aktu oskarżenia (tj. czynu z art. 205 § 1 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k.). Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 18 grudnia 1997 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 193/97 uchylił zaskarżony przez obrońcę K. W. (1) i prokuratora wyrok i sprawę przekazał Sądowi Wojewódzkiemu w Łodzi do ponownego rozpoznania. Sprawie nadany został numer IV K 20/98 (dowód: wyrok k. 1833-1835, wyrok k. 2210, tom IV i V akta sprawy IV K 699/14).

Postanowieniem z dnia 27 października 1998 roku Sąd Wojewódzki w Łodzi zastosował wobec K. W. (1) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy od daty jego zatrzymania, zarządził jego poszukiwania listem gończym i zwiesił postępowanie w sprawie. Podstawą zastosowania wobec wnioskodawcy izolacyjnego środka zapobiegawczego była uzasadniona obawa, że ukrywa się on przed wymiarem sprawiedliwości (art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k.). Z ustaleń Sądu wynikało, że K. W. (1) nie przebywał w swoim miejscu zamieszkania oraz bezskuteczne okazały się próby jego doprowadzenia na rozprawę (dowód: postanowienie k. 2336-2337 tom VI akta sprawy IV K 699/14).

K. W. (1) został zatrzymany w dniu 29 czerwca 2000 roku. Po podjęciu postępowania sprawę K. W. (1) zarejestrowano pod sygn. akt IV K 186/00 (dowód: pismo k. 2423, 2424, k. 2433; postanowienie k. 2426 tom VI akta sprawy IV K 699/14).

Z pisma nadesłanego do Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 8 września 2000 roku wynika, że K. W. (1) został osadzony w celi mieszkalnej z tymczasowo aresztowanymi w starszym wieku tak dobranymi by uniknąć napięć i konfliktów. Z informacji przekazanych przez wychowawców i psychologa wynikało, że stosunki interpersonalne Wnioskodawcy z osadzonymi układają się poprawnie. Z-ca Dyrektora wykluczył aby dochodziło do naruszania nietykalności cielesnej K. W. (1), psychicznego znęcania się nad nim czy zmuszania go do wykonywania czynności usługowych (dowód: pismo k. 2507 tom VI akta sprawy IV K 699/14).

Postanowieniem z dnia 22 września 2000 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oznaczył czas trwania tymczasowego aresztowania wobec K. W. (1) do dnia 29 grudnia 2000 roku. Podstawą przedłużenia wobec Wnioskodawcy czasu trwania tymczasowego aresztowania było istnienie obawy, że będzie się on ukrywał się przed wymiarem sprawiedliwości (dowód: postanowienie k. 2524 tom VII akta sprawy IV K 699/14).

W sprawie o sygn. akt IV K 186/00 przewod sądowy został otwarty na rozprawie w dniu 13 listopada 2000 roku (dowód: protokół k. 2585 tom VII akta sprawy IV K 699/14).

W dniu 7 grudnia 2000 roku do Sądu Okręgowego w Łodzi wpłynęło pismo Kierownika ZOZ przy Areszcie Śledczym w Ł. i Z-cy Dyrektora Aresztu Śledczego w Ł. z informacją o stanie zdrowia K. W. (1). Z pisma wynikało, że Wnioskodawca był wielokrotnie konsultowany psychiatrycznie z rozpoznaniem reakcji nerwicowo – depresyjnych, cech osobowości nieprawidłowej z postaciami celowo – obronną, symulacji (dowód: pismo k. 2524 tom VII akta sprawy IV K 699/14).

Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2000 roku Sąd Okręgowy w Łodzi uchylił stosowany wobec K. W. (1) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania i zastosował wobec niego środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji (dowód: postanowienie (...) tom VII akta sprawy IV K 699/14).

W toku postępowania w sprawie o sygn. akt IV K 186/00 z uwagi na podjęcie przez K. W. (1) leczenia psychiatrycznego Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W pierwszej opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 10 maja 2001 roku biegli uznali, że K. W. (1) nie zdradza objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego. Biegli stwierdzili przebycie przez Wnioskodawcę epizodu zaburzeń reaktywnych (sytuacyjnych) o obrazie psychotycznym, na dzień wydania opinii jednak bez objawów psychopatologicznych wymagających leczenia. Biegli uznali, że nie ma przeciwwskazań do uczestnictwa Wnioskodawcy w czynnościach procesowych. W kolejnej pisemnej opinii z dnia 8 marca 2002 roku biegli stwierdzili, że K. W. (1) nie zdradza objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego. U wnioskodawcy biegli rozpoznali cechy zaburzeń dysocjacyjnych o zmiennym obrazie (od stuporu dysocjacyjnego przez zespół (...) do mieszanych zaburzeń z elementami amnezji dysocjacyjnej i konwersacyjnych zaburzeń ruchu). Biegli uznali, że w tym stanie zdrowia K. W. (1) nie może brać udziału w toczącym się postępowaniu sądowym. Postanowieniem z dnia 8 marca 2002 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zawiesił postępowanie w sprawie uznając, iż stan zdrowia K. W. (1) stanowi długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą jego prowadzenie (dowód: zaświadczenie k. 2724, opinia (...), k. 2792-2795, postanowienie k. 2796 tom VII i VIII akt IV K 699/14).

Po zawieszeniu postępowania stan zdrowia psychicznego K. W. (1) poddawany był systematycznie badaniom sądowo – psychiatrycznym. W opinii z dnia 18 listopada 2002 roku biegli uznali, że K. W. (1) prezentuje objawy metasymulacji pod postacią resztkowej pseudodemencji i objawy sursymulacji zaburzeń psychotycznych. Według biegłych Wnioskodawca w tym stanie zdrowia mógł brać udział w postępowaniu sądowym (dowód: opinie biegłych k. 2825-2831, k. 2903-2905 tom VIII akt IV K 699/14).

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2003 roku w sprawie o sygn. akt IV K 186/00 Sąd Okręgowy w Łodzi podjął zawieszony postępowanie. Po podjęciu postępowania sprawie nadano numer IV K 11/03. Po podjęciu postępowania do akt sprawy wpłynął szereg zaświadczeń o stanie zdrowia psychicznego K. W. (1). W kolejnej opinii z dnia 9 maja 2003 roku biegli psychiatrzy uznali, że K. W. (1) nie zdradza objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego, ujawnia natomiast cechy organicznych zaburzeń osobowości, obecnie nasilonych sytuacyjnie. Zdaniem biegłych całość obrazu klinicznego świadczy o postawie obronno – agrawacyjnej, świadomej Wnioskodawcy. Według biegłych Wnioskodawca w takim stanie zdrowia mógł brać udział w postępowaniu sądowym (dowód: postanowienie k. 2914, zaświadczenia (...)- (...), opinia k. 2967-2976 tom VIII akt sprawy IV K 699/14).

W sprawie o sygn. akt IV K 11/03 przewod sądowy otwarto na rozprawie w dniu 17 lipca 2003 roku. W toku postępowania sądowego stan zdrowia psychicznego K. W. (2) weryfikowany był kolejnymi opiniami biegłych psychiatrów. Na posiedzeniu w dniu 25 maja 2004 roku na wniosek biegłych psychiatrów Sąd postanowił o poddaniu K. W. (1) obserwacji na oddziale psychiatrycznym. W opinii poprzedzonej obserwacją z dnia 10 grudnia 2004 roku

biegłi uznali, że K. W. (1) nie zdradza objawów choroby psychicznej, cech upośledzenia umysłowego ani klinicznych wykładników otępienia, ujawnia natomiast cechy organicznych zaburzeń osobowości oraz tendencję do sytuacyjnych zachowań o obrazie dysocjacyjnych. Według biegłych Wnioskodawca w takim stanie zdrowia mógł brać udział w postępowaniu sądowym. W kolejnej opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 31 marca 2005 roku biegłi uznali, że w aktualnym stanie zdrowia K. W. (2) nie może brać udział w postępowaniu sądowym (dowód: protokół k. 3006, opinia k. 3069-3071, k. 3090-3095, k. 3118-3120, k. 3130 -3131, k. 3132-3133, k. 3187-3219, k. 3315-3316; postanowienie k. 3234-3238 tom IX akt sprawy IV K 699/14).

Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2005 roku w sprawie o sygn. akt IV K 11/03 Sąd Okręgowy w Łodzi zawiesił postępowanie w sprawie (dowód: postanowienie k. 3322 tom X akt IV K 699/14).

Po zawieszeniu postępowania stan zdrowia psychicznego K. W. (1) poddawany był systematycznie badaniom sądowo – psychiatrycznym (dowód: opinie k. 3398-3400, k. 3426, k. 3475-3479, k. 3505-3508, k. 3553-3556, k. 3590-3592, k. 3616-3618, k. 3641-3644 tom XI i XII akt sprawy IV K 699/14).

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2014 roku w sprawie o sygn. akt IV K 11/03 Sąd Okręgowy w Łodzi podjął zawieszono postępowanie, stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi. W uzasadnieniu postanowienia Sąd podniósł, iż w sprawie ustala długotrwała przyczyna umożliwiająca prowadzenie postępowania. Biegłi psychiatrzy w opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 2 czerwca 2014 roku uznali bowiem, że K. W. (1) nie zdradza objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego, leczony jest z powodu organicznych zaburzeń osobowości i dysocjacyjnych oraz, że w aktualnym stanie zdrowia zdolny jest do uczestnictwa w czynnościach postępowania z pomocą obrońcy (dowód: opinia biegłych k. 3683-3686, postanowienie k. 3689-3690, tom XII akt sprawy IV K 699/14).

Postanowieniem z dnia 5 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi wyłączył sprawę K. W. (1) w zakresie czynu II. aktu oskarżenia do odrębnego postępowania. Sprawa została wpisana pod sygn. akt IV K 929/14. Postanowieniem z dnia 5 listopada 2014 roku w sprawie o sygn. akt IV K 929/14 Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi umorzył wobec oskarżonego K. W. (2) postępowanie w sprawie o czyn z art. 205 § 1 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. Podstawą umorzenia postępowania był art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 13 listopada 2014 roku (dowód: postanowienie k. 35 tom XIII akt sprawy IV K 699/14, k. 17 akta sprawy IV K 929/14).

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 roku w sprawie o sygn. akt IV K 699/14 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uniewinnił K. W. (1) od popełnienia czynu z art. 201 d.k.k. Wyrok uprawomocnił się w dniu 3 września 2015 roku (dowód: wyrok k. 159 akta sprawy IV K 699/14).

W okresie od dnia 29 czerwca 2000 roku do dnia 23 stycznia 2001 roku wobec K. W. (1) stosowany był środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania w sprawie o sygn. akt VI K 1646/11 (poprzednia sygn. akt VI K 233/00/2) toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi. Postępowanie w sprawie o sygn. akt VI K 1646/11 postanowieniem z dnia 28 października 2011 roku na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. zostało umorzone. Postanowienie uprawomocniło się 8 grudnia 2011 roku (dowód: postanowienie k. 464, k. 778, k. 1062 zawiadomienie k. 785 akta sprawy IV K 1646/11).

K. W. (1) w dniu 21 lipca 1980 roku ukończy studia magisterskie dzienne na Wydziale Budownictwa i Architektury w zakresie (...) i Organizacji Budownictwa i uzyskał tytuł magistra inżyniera budownictwa. W dniu 22 grudnia 1981 roku wnioskodawca ukończył Szkołę Podchorążych R.. W dniu 25 maja 1983 roku wnioskodawca uzyskał uprawnienia do pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie w zakresie pełnienia funkcji kierownika budowy i robót w specjalności konstrukcyjno – budowlanej. W dniu 6 czerwca 1983 roku wnioskodawca ukończył studia zorganizowane przez Instytut (...) w Ł. i uzyskał kwalifikacje pedagogiczne (dowód: kserokopia dyplomu k. 124, decyzja k. 125, świadectwa k. 126, k. 127 akta sprawy IV Ko 907/15).

W dniu 28 listopada 2005 roku Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. przy Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej w Ł. stwierdził u K. W. (1) znaczny stopień niepełnosprawności o charakterze trwałym. Wnioskodawcy został przyznany zasiłek stały (dowód: orzeczenie k. 22A, decyzja k. 136 akta sprawy IV Ko 907/15).

Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi postanowieniem z dnia 27 listopada 2008 roku w sprawie o sygn. akt IX RNs 459/08 umieścił K. W. (1) w domu pomocy społecznej - bez zgody. Do Domu Pomocy Społecznej w Ł. wnioskodawca został doprowadzony przez funkcjonariuszy Policji w dniu 21 marca 2013 roku (dowód: akta sprawy IX RNs 459/08, zaświadczenie k. 137 akta sprawy IV Ko 907/15).

Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi postanowieniem z dnia 10 lutego 2015 roku w sprawie o sygn. akt IX RNs 200/12 zmienił postanowienie z dnia 27 listopada 2008 roku w sprawie o sygn. akt IX RNs 459/08 w ten sposób, że nakazał wypisanie z domu pomocy społecznej K. W. (2). Postanowienie uprawomocniło się w dniu 12 sierpnia 2015 roku (dowód: akta sprawy IX RNs 200/12).

Materiał dowodowy zgromadzony w tej sprawie to akta spraw Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi o sygn. akt: IV K 699/14, IV K 929/14, VI K 1646/11, R VII Ns 155/05, IX RNs 459/08, IX RNs 200/12, akta sprawy Sądu Okręgowego w Łodzi o sygn. akt: I Ns370/13, zeznania K. W. (1), B. W., E. B., opinia biegłej E. G. i dokumenty załączone do akt sprawy IV Ko 907/15 przez pełnomocnika wnioskodawcy. Sąd dał wiarę powyższym dowodom gdyż są one jasne, logiczne i spójne oraz przedstawiają istotne okoliczności w przedmiotowej sprawie. Należy tutaj zauważyć, iż zeznania K. W. (1) i B. W. były bardzo emocjonalne i czasami subiektywne. Świadkowie w składanych zeznaniach mówili bowiem o swoich przeżyciach związanych z bardzo trudnym okresem ich życia.

Wniosek pełnomocnika K. W. (1) w trybie art. 552 a § 1 k.p.k. wpłynął do Sądu Okręgowego w Łodzi w dniu 15 grudnia 2015 roku.

Z dniem 1 lipca 2015 roku weszła w życie ustawa z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw. Nowelizacja ta wprowadziła m.in. art. 552 a § 1 k.p.k., który stanowił, że w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia wobec niego postępowania w wypadkach innych niż określone w art. 552 § 1 -3 oskarżonemu przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłe z wykonywania wobec niego w tym postępowaniu środków przymusu, o których mowa w dziale VI.

Następnie z dniem 15 kwietnia 2016 roku weszła w życie nowelizacja przepisów Kodeksu postępowania karnego wprowadzona ustawą z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, która przywracała poprzednie brzmienie art. 552 § 4 k.p.k. i uchylała m.in. przepis art. 552 a k.p.k. Zgodnie z treścią art. 25 ust 3 ustawy z dnia 11 marca 2016 roku postępowania wymienione w działach XI i XII Kodeksu postępowania karnego wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie tejże ustawy toczą się do ich zakończenia według przepisów dotychczasowych.

Treść art. 552 a § 1 k.p.k. wskazuje, że w zasadzie jedyną przesłanką warunkującą o odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za zatrzymanie (ale także za inne środki przymusu) jest istnienie prawomocnego wyroku uniewinniającego oskarżonego lub umarzającego postępowanie. W tym miejscu należy też od razu zaznaczyć, że jest to odpowiedzialność niejako automatyczna, gdyż ustawodawca nie przewidział żadnych okoliczności, które w przypadku wydania wskazanego rozstrzygnięcia tę odpowiedzialność by ograniczały lub wyłączały. Zatem jedyną okolicznością, jaką należy badać przy rozstrzyganiu wniosków o zasądzenie odszkodowania lub zadośćuczynienia za stosowanie środków przymusu z działu VI kodeksu postępowania karnego jest ustalenie, czy wobec oskarżonego względem, którego stosowano środki przymusu z działu VI zapadł wyrok uniewinniający lub umarzający postępowanie. Istnienie takiego prawomocnego rozstrzygnięcia w zasadzie będzie stanowiło jedyny warunek do zasądzenia odszkodowania lub zadośćuczynienia i to bez względu na to, czy jego podstawą będzie pewne stwierdzenie, że przestępstwa w ogóle nie popełniono, albo, że popełnił je, kto inny, czy też stało się tak, dlatego, że nie zdołano

zebrać wystarczających dowodów winy, nawet wówczas, gdy zastosowanie miała reguła określona w art. 5 § 2 k.p.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 lipca 2015 roku II AKa 220/15).

Zgodnie z treścią art. 553 § 2 k.p.k. w brzemieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku do 14 kwietnia 2016 roku roszczenie o odszkodowanie lub zadośćuczynienie z tytułu wykonania środka przymusu nie przysługiwało jeżeli jego zastosowanie nastąpiło z powodu bezprawnego utrudniania postępowania przez oskarżonego.

Za bezprawne utrudnianie postępowania karnego należy rozumieć takie zachowania, które są sprzeczne z normami prawa procesowego lub materialnego i prowadzą do utrudniania lub umożliwienia prawidłowego toku postępowania. Tym samym oskarżony w ramach prawa do obrony nie może podejmować bezprawnych działań, gdyż jego obrona powinna mieścić się w granicach prawa. Do obowiązków oskarżonego należy przykładowo obowiązek stawiennictwa na wezwanie organu procesowego a niewykonanie go może skutkować zastosowaniem środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Na podstawie art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. istnieje możliwość zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa ucieczki lub ukrycia się oskarżonego bądź też uzasadniona obawa, że oskarżony będzie np. nakłaniał do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień. Także art. 217 § 1 pkt 1 i 2 d.k.p.k. będący podstawą zastosowania przez Prokuratora wobec K. W. (1) środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w 1993 roku i w 1994 roku przewidywał możliwość zastosowania tego środka zapobiegawczego w przypadku uzasadnionej obawy ucieczki lub ukrywania się oskarżonego bądź zachodzenia uzasadnionej obawy, że oskarżony będzie nakłaniał np. do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień.

„W art. 553 § 2 k.p.k. mowa jest nie o obawie, tylko o bezprawnym utrudnianiu postępowania. Należy, więc przyjąć, że wyłączenie dochodzenia roszczeń o odszkodowanie lub zadośćuczynienie nastąpi tylko wtedy, gdy podstawą zastosowania środka przymusu było faktyczne utrudnianie postępowania, a nie tylko sama obawa takiego utrudniania (Komentarz tom II. do Kodeksu postępowania karnego pod redakcją naukową Dariusza Świeckiego).

W ocenie Sądu podstawą zastosowaną wobec Wnioskodawcy w dniu 19 stycznia 1994 roku środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania a następnie jego oznaczania na dalsze okresy to jest do dnia 13 marca 1996 roku nie było faktyczne utrudnianie przez niego toczącego się postępowania karnego tylko uzasadniona obawa, iż może do tego dojść. W dniu 5 listopada 1993 roku Prokurator wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutu K. W. (1), ale postanowienia tego nie ogłosił i nie przesłuchał go w charakterze podejrzanego. W dniu 15 listopada 1993 roku Prokurator zastosował wobec Wnioskodawcy środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 7 dni. Postanowienie to było podstawą zatrzymania K. W. (1) w dniu 18 stycznia 1994 roku. W aktach sprawy brak jest informacji o podejmowanych w sprawie działaniach mających na celu ustalenie miejsca pobytu Wnioskodawcy czy prób doręczenia mu wezwań do stawiennictwa w Prokuraturze poza informacją na karcie 163 dot. adresu do korespondencji. Okoliczności te rodzą wątpliwość czy Wnioskodawca wiedział o toczącym się postępowaniu karnym a w szczególności o tym w jakim charakterze będzie w nim występował a w takiej sytuacji trudno uznać by swoim zachowaniem faktycznie utrudniał on prowadzone postępowanie karne.

Inaczej sytuacja przedstawia się w przypadku środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec wnioskodawcy postanowieniem z dnia 27 października 1998 roku. Wnioskodawca wiedział, że Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił wyrok Sądu Wojewódzkiego w Łodzi w sprawie o sygn. akt IV K 429/94 i przekazał sprawę sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Pierwszy termin rozprawy w sprawie o sygn. akt IV K 20/98 został wyznaczony na dzień 15 maja 1998 roku. Wezwanie dla Wnioskodawcy przesłane na wskazany przez niego adres wróciło jednak niepodjęte przez niego mimo prawidłowego awizo. Próby doręczenia wezwania dla Wnioskodawcy przez gońca sądowego także nie dały pozytywnego wyniku. Kolejne wezwania wysyłane przez pocztę również wracały z adnotacją, iż nie zostały podjęte w terminie. Podjęta próba doprowadzenia Wnioskodawcy na rozprawę nie przyniosła pozytywnego efektu gdyż funkcjonariusze Policji nie zastali go w domu a nadto ustalili, że pojawia się w nim sporadycznie. Także podjęte przez Sąd Wojewódzki w Łodzi próby ustalenia miejsca pobytu Wnioskodawcy w drodze wywiadu dały wynik negatywny. Okoliczności te zdaniem Sądu świadczą o faktycznym

utrudnianiu przez Wnioskodawcę toczącego się przeciwko niemu postępowania sądowego. Przemawia za tym także fakt, iż funkcjonariuszom Policji udało się zatrzymać Wnioskodawcę dopiero w dniu 29 czerwca 2000 roku. W dniu 22 września 2000 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oznaczył czas trwania tymczasowego aresztowania wobec K. W. (1) do dnia 29 grudnia 2000 roku. Podstawą przedłużenia wobec Wnioskodawcy czasu trwania tymczasowego aresztowania było jednak już „tylko” istnienie obawy, że będzie on ukrywał się przed wymiarem sprawiedliwości. Świadczyć o tym może chociażby fakt, iż przed upływem okresu, na jaki został oznaczony środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec Wnioskodawcy został on uchylony i zastosowany wobec niego dozór Policji (dnia 14 grudnia 2000 roku).

Tym samym zgodnie z treścią art. 553 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku do 14 kwietnia 2016 roku Wnioskodawcy nie przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie z tytułu wykonania środka przymusu w postaci tymczasowego aresztowania za okres od 29 czerwca 2000 roku do dnia 22 września 2000 roku.

Odnosząc się do żądania wniosku o zasądzenie zadośćuczynienia należy wskazać, że Kodeks postępowania karnego nie definiuje tego pojęcia. Miarodajne w tym względzie są przepisy prawa cywilnego materialnego, a zwłaszcza art. 445 § 1 k.c., z którego wynika, że zadośćuczynienie winno być „odpowiednie”. „Odpowiednia suma”, o której mowa w tych przepisach to wartość, która spełnia stawianą jej funkcję kompensacyjną, ale jednocześnie nie jest sposobem uzyskania nadmiernych korzyści finansowych, jest określana indywidualnie w oparciu o rodzaj, czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, ich natężenie, a w odniesieniu do realiów sprawy - stopień dolegliwości, z jaką wiązało się stosowanie tymczasowego aresztowania, a więc przykrości natury moralnej z tego wynikających, w tym utraty dobrego imienia, ostracyzm środowiskowy, konieczność poddania się rygorom związanym ze stosowaniem tego środka zapobiegawczego, nieprzychylnie reakcje po zwolnieniu z aresztu, stan zdrowia wnioskodawczyni w czasie wykonywania środka oraz po zwolnieniu z aresztu (zob. wyrok S. Apel. w Krakowie z dnia 9.04.2008 r., II AKA 46/08, KZS 2008/6/48, wyrok S. Apel. w Lublinie z dnia 5.05.2008 r., II AKA 83/08, KZS 2008/12/68). Jednocześnie chodzi przy tym o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikające z faktu pozbawienia wolności. Nie mają w tym zakresie znaczenia nawet najbardziej negatywne przeżycia związane z oskarżeniem, toczącym się procesem, czy zagrożeniem surową karą (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17.10.2007 r., WA 43/07, OSNwSK 2007/1/2246). Zadośćuczynienie winno być odpowiednie, a zatem kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia winna być przybliżonym ekwiwalentem cierpień psychicznych i fizycznych. Charakter szkody niemajątkowej, bo taką jest w istocie krzywda, decyduje o jej niewymierności. W szczególności zaś odnosi się to stwierdzenie do zadośćuczynienia za krzywdę polegającą na pozbawieniu wolności. Przyznanego jednak zadośćuczynienia nie należy traktować na zasadzie pełnej ekwiwalentności, którą charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej. Odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia, o której stanowi art. 445 § 1 k.c., ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia (por. wyrok SN z 9 II 2000 r., III CKN 582/98, publ. LEX 52776).

Tymczasowe aresztowanie stosowane wobec K. W. (1) spowodowało po jego stronie szereg negatywnych i odczuwalnych przeżyć psychicznych rzutujących na wysokość zasądzzonego na jego rzecz zadośćuczynienia.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd uwzględnił czas, przez jaki był stosowany wobec Wnioskodawcy środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. W izolacji penitencjarnej Wnioskodawca przebywał dwukrotnie. Pierwszy raz w okresie od 18 stycznia 1994 roku do 13 marca 1996 roku, drugi raz w okresie od 29 czerwca 2000 roku do 14 grudnia 2000 roku, przy czym po raz drugi Wnioskodawca trafił do Aresztu Śledczego w Ł. z powodu faktycznego utrudniania prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego. Tym samym Sąd uznał, że zadośćuczynienie za doznana krzywdę przysługuje mu za okres pobytu w jednostce penitencjarnej w okresie od dnia 22 września 2000 roku do dnia 14 grudnia 2000 roku.

Tymczasowe aresztowanie wiązało się dla Wnioskodawcy z dużymi uciążliwościami. Wnioskodawca zmuszony został do poddania się rygorom związanym ze stosowaniem wobec niego izolacyjnego środka zapobiegawczego, co dla osoby, która nigdy wcześniej nie wchodziła w konflikt z prawem i nie była pozbawiona wolności a jednocześnie wcześniej prowadziła aktywny tryb życia musiało być szczególnie trudne. Sytuacja, w której znalazł się Wnioskodawca była dla

niego nowa, obca. Wnioskodawca nie był obeznany z warunkami jak i z atmosferą panującą w takich placówkach. Tym samym fakt osadzenia w warunkach izolacji stanowił dla niego duży wstrząs.

Na skalę doznanych przez K. W. (1) cierpienie psychicznych składa się również niewątpliwie jego rozłąka z rodziną. Podczas pobytu w izolacji penitencjarnej Wnioskodawca miał ograniczony kontakt z rodziną. Wnioskodawca utrzymywał kontakt w formie widzeń z żoną B. W.. Takiego kontaktu nie miał natomiast z małoletnimi wówczas synami. O tym, co się dzieje w życiu synów Wnioskodawca dowiadywał się z relacji żony. Należy tutaj zaznaczyć, iż w początkowym okresie stosowania wobec Wnioskodawcy tymczasowego aresztowania w 1994 roku Prokurator odmawiał zgody na widzenie z nim jego żonie B. W. (k. 212, 213, 256). W trakcie pobytu Wnioskodawcy w izolacji penitencjarnej sytuacja jego rodziny była trudna. Wnioskodawca był głównym żywicielem rodziny a przez tymczasowy areszt nie mógł prowadzić działalności zarobkowej i udzielić jej wsparcia. Jego izolacja penitencjarna i stres z nią związany wpłynął na stan zdrowia psychicznego jego żony, która w związku z tym musiała pozostawać pod opieką poradni specjalistycznej. W trakcie tymczasowego aresztowania wnioskodawca obawiał się, że długotrwała rozłąka z rodziną wpłynie na jego więzi rodzinne i zagrozi stabilności jego rodziny. Okoliczności te Wnioskodawca podnosił we wnioskach i zażaleniach kierowanych do Sądu. Ilość wniosków i zażaleń kierowanych przez Wnioskodawcę do Sądu ale też do innych instytucji przemawia za tym, że bardzo źle znosił on izolację penitencjarną i rozłąkę z rodziną.

Bardzo istotną kwestią potęgującą poczucie krzywdy jest okoliczność, iż w trakcie izolacji penitencjarnej u Wnioskodawcy wystąpiły zaburzenia psychiczne będące dla niego źródłem długotrwałego cierpienia. Wnioskodawca był wielokrotnie poddawany badaniom sądowo – psychiatrycznym. Jego zły stan zdrowia psychicznego był nawet podstawą zawieszenia prowadzonej przeciwko niemu sprawy karnej. Po opuszczeniu Aresztu Śledczego w Ł. w 2000 roku Wnioskodawca był wielokrotnie hospitalizowany w powodu problemów psychicznych przy czym niekiedy hospitalizacja ta trwała kilka miesięcy. Przebieg linii życiowej Wnioskodawcy od czasu tymczasowego aresztowania wskazuje na jego wyraźne upośledzenie funkcjonowania interpersonalnego i zawodowego przy zachowanej sprawności intelektualnej i sprawności pamięci.

Na skalę doznanych przez Wnioskodawcę cierpienie psychicznych składa się także utrata przez niego pozycji społecznej, szacunku i dobrego imienia, którymi cieszył się przed zastosowaniem wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Obecne funkcjonowanie w życiu zawodowym, społecznym i rodzinnym Wnioskodawcy rażąco odbiega od poziomu życia prowadzonego przez niego przed dniem 19 stycznia 1994 roku. Małżeństwo wnioskodawcy w 2009 roku zostało rozwiązane przez rozwód z jego winy (wyrok zaoczny), jeden z synów w zasadzie nie utrzymuje kontaktów z ojcem, a drugi z nich ma z nim kontakt sporadyczny. Wnioskodawca po uchyleniu wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w dniu 13 marca 1996 roku podejmował próby powrotu do życia zawodowego. Po opuszczeniu jednostki penitencjarnej w 2000 roku już nie. Pogarszający się stan zdrowia psychicznego Wnioskodawcy doprowadził w konsekwencji do umieszczenia go bez jego zgody w Domu Pomocy Społecznej. Po wdrożeniu systematycznego leczenia i zapewnieniu Wnioskodawcy dobrych warunków bytowych w Domu Pomocy Społecznej a także po zapadnięciu w sprawie o sygn. akt IV K 699/14 wyroku uniewinniającego stan psychiczny Wnioskodawcy poprawił się.

Oceniając całość przedmiotowych okoliczności podniesionych wyżej przez Sąd, w oparciu o art. 552a § 1 k.pk. należało zasądzić na rzecz wnioskodawcy K. W. (1) tytułem zadośćuczynienia za krzywdy wynikłe z wykonywania wobec niego tymczasowego aresztowania kwotę 650.000 złotych. Jest to kwota, która uwzględnia wszystkie podniesione wyżej przez Sąd okoliczności, jak i opiera się o zasady wypracowane w doktrynie i orzecznictwie, którymi należy kierować się przy określaniu wysokości należnego zadośćuczynienia, a które Sąd wskazał wyżej. Oceniając rozmiar krzywdy doznanej przez K. W. (1) Sąd zauważa głębokość i skalę negatywnych przeżyć psychicznych zaistniałych po stronie wnioskodawcy. Jednak przyznana kwota zadośćuczynienia musiała uwzględniać pełną gamę okoliczności składających się na tymczasowe aresztowanie K. W. (1) i jego skutki oraz konsekwencje, o jakich była już mowa wyżej. Nadto należy podkreślić, że Sąd był zobowiązany miarkować należne zadośćuczynienie, co wynika z powyższych uwag oraz poglądów ugruntowanych w orzecznictwie. Kwota należnego zadośćuczynienia musiała, bowiem oznaczać się

umiarem, być adekwatna do realiów społecznych, zamożności mieszkańców, wartości pieniądza. Orzeczona kwota nie mogła być źródłem nadmiernych korzyści majątkowych, ale też musiała stanowić wymierną i realną wartość. Kwota zadośćuczynienia winna być słuszna, ale niewygórowana.

W przedmiotowej sprawie K. W. (1) nie wykazał i nie udowodnił, aby należało mu przyznać kwotę zadośćuczynienia przekraczającą 650.000 złotych, a już w szczególności żadaną z tego tytułu kwotę 6.000.000 złotych. W tym wypadku zaś na wnioskodawcy ciążył obowiązek udowodnienia tej okoliczności, a to nie zostało przez K. W. (1) zrealizowane. Innymi słowy kwota 650.000 złotych zadośćuczynienia jest właściwą i adekwatną sumą, jaką z tego tytułu należało zasądzić wobec wnioskodawcy kierując się wskazanymi wyżej zasadami.

W zakresie wykraczającym poza kwotę zasądzzonego zadośćuczynienia wnioszek K. W. (1), jako niezasadny, podlegał oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 554 § 4 k.p.k.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o prawie, sposobie i terminie wniesienia apelacji doręczyć Prokuraturze oraz pełnomocnikowi wnioskodawcy .